

1064.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 11 grudnia 1924 r.

w przedmiocie środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni:

Art. 1. Koni, dotkniętych zarazą stadniczą, jakoteż podejrzanych o tę chorobę lub o zarażenie się nią koni nie wolno dopuszczać do stanowienia.

Jako podejrzane o zarażenie się uważać należy te konie rozplodowe, które w ciągu ostatnich dwunastu miesięcy stykały się z choremi końmi rozplodowymi przy akcji stanowienia lub w inny sposób, uzasadniającą możliwość zarażenia się.

Art. 2. Klacze chore należy odosobnić i nie wolno zmienić ich stanowiska bez zezwolenia władzy.

Art. 3. Klaczy, które były dotknięte zarazą stadniczą, nie wolno używać do rozplodu nawet wówczas, jeżeli są pozornie wyleczone; klacze takie opatrzyć należy piętmem, wyobrażającym litery „Z. S.“ na lewej stronie szyi.

Art. 4. Ogiery rozplodowe, co do których udowodniono, że się od nich klacze zaraziły, albo u których stanowczo wykazano istnienie zarazy stadniczej, lub też które stanowiły klacze, zarazą tą już w czasie stanowienia dotknięte, będą wytrzebione przez władzę weterynaryjną pierwszej instancji, przyczem w razie upadku ogiera przysługuje właścicielowi ogiera prawo do odszkodowania, zgodnie ze zwykłymi przepisami.

Art. 5. Po stwierdzeniu pierwszego wypadku zarazy, należy wzbronąć stanowienia koni w obrębie obszaru, wyznaczonego przez władzę administracyjną I instancji na tak długo, dopóki nie zostanie stwierdzone, które zwierzęta zachorowały, które klacze dopuszczono do chorych ogierów oraz które ogiery stanowiły klacze, dotknięte zarazą.

W tym celu należy cały materiał rozplodowy dotyczącego obszaru poddać badaniu weterynaryjnemu w przeciągu najwyżej dni 30 od terminu wydania zakazu.

Art. 6. W okolicach, w których panowała zaraza stadnicza, należy zarządzić przed początkiem najbliższego okresu stanowienia rewizję stanu zdrowia wszystkich koni rozplodowych. Do stanowienia dopuszczone być mogą tylko te konie, które przy rewizji okazały się zupełnie zdrowe.

Art. 7. Stajnie, w których stały konie dotknięte zarazą stadniczą, oraz przedmioty, których używano do ich pielęgnowania, winny być dokładnie oczyszczone i odpowiednio odkażone.

Art. 8. Skóry ze zwierząt padłych, lub zabitych skutkiem zarazy stadniczej, wolno użyć dopiero po odkażeniu i zupełnem wyschnięciu.

Art. 9. W ciągu trwania zarazy urzędowy lekarz weterynaryjny winien dojeżdżać raz na miesiąc do miejscowości zapowietrzonych dla czuwania nad ściśsem wykonaniem środków ochronnych.

Art. 10. Zarazę należy uważać za wygasłą, gdy rowizja weterynaryjna, dokonana przed początkiem najbliższego okresu stanowienia, stwierdziła zupełnie zadawalający stan zdrowia wszystkich koni rozplodowych, gdy niema już zwierząt podejrzanych o zarażenie się i gdy odkażono zapowietrzone stajnie (stanowiska) i sprzęty.

Art. 11. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 12. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą na obszarze województw: warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego i białostockiego, województw: poleskiego, nowogrodzkiego i wołyńskiego oraz okręgu administracyjnego wileńskiego.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 15 listopada 1919 r. w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozplodowych (Dz. U. R. P. № 89, poz. 487) oraz rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 20 grudnia 1921 r. w przedmiocie tymczasowych środków ochronnych przeciw zarazie stadniczej u koni rozplodowych na obszarze województw: nowogrodzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 4 poz. 28).

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *W. Grabski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*